

Poročilo o delovanju slovenskega literarnega društva na Dunaji, leta 1881—1882 (IV. društveno leto). V slov. lit. društvu na Dunaji, katerega namen je, da se njegovi udje vadijo v slovenskem govoru in slovenski besedi, predavali so se in kritikovali sledeči spisi: a) filologični: — Karlo Štrekelj: konsonantizem v narečju goriških Slovencev. — O slovenskem naglaševanju. — Kaj je jezikoznanstvo? — b) matematični: — Laponja: Nekaj točk o trasovanju železnic. — O kotomerih. — c) juridični: Aleks. Hudovernik: Narodno pravo v Slovencih. — O navodu za nabiranje pravnih običajev. — Črnogorska zakonodajstva. — Prisega ljubljanskega mesta. — d) beletristični: A. Franko: Glas vpijočega v puščavi, pisma iz beneških Slovencev. — Pesni in pripovedne stvari iz beneških Slovencev. — J. Kavčnik: Brat in sestra. — Vojaki v Zaplotniku. — D. Majaron: Pes in mačka (humoreska). J. Škofic: Dve gospodinji. — Prijateljevo pismo. — A. A. Pirc: Abderijada. — Dve orientalski pripovedki. — Al. Hudovernik: Turgeneva pesen zmagonosne ljubezni. — e) potopisni: M. Suhač: Potopisne črtice iz gorenjega Avstrijskega. — f) kritični: Anton Trstenjak: O Pajkovi knjigi: „Izbrane srpske narodne pesni“. — g) narodno blago: A. Franko: narodne pesni. — A. Hudovernik: Nekaj slovenskih vraž. — Iz tega kratkega poročila se vidi, da je društvo v preteklem društvenem letu krepko delovalo; želimo mu tudi v bodoče mnogo vspeha!

O smrti g. dež. šolskega nadzornika Ivana Šolarja se je pokazalo, koliko lepih simpatij je užival ta izborni mož in izvrstni šolnik bodi si med hrvatskimi domoljubi v Dalmaciji, bodi si po ondotnih vladnih in šolskih krogih. Pokojnika „prijatelji“ so o tej žalostni priliki dali na svetlo hrvatsko elegijo, ki slove tako:

Kakono lipa granata,
Što no ju vijor hud
Iz rodnog svoga zemljišta
Raznosi kojekud;

Tako te, vrli Ivane,
Nenadno u naš skut
S milene svoje Ljubljane
Prenio udes ljut.

Ljut suproč tvoje otačbe,
Al prama nama blag;
E' sa Slovencom blagoslov
Dolazi na naš prag.

Nije l' nas zar porodila
Jedna te ista mat?
Hrvat Slovencu po krvi
Nije li, valjda, brat?

U naš se vrt preselio,
Kô u svog roda sâd;
Nam, kô svoj svom', posvetio
Tvoj dragocienjen rad.

Iz svojeg gnjezda iztiskan,
Krilati tako rod
Majčinom lêže nježnošću
Peradi srodne plod.

Sobom si amo ponio
Svojeg plemena dar:
Konačnu točnost, pravičnost,
Čeličnu, čud i mar.

Otčinskom skrbi pratio
Mladeži naše goj;
U poslu tom pregorio
Vlastiti život svoj.

Smrt ti se bje zagrozila,
I grožnji ostô znak;
Ti ljubki rad prosledio
Sve dok na konac mak!

Horjatskom tako krvniku,
Kad mu zadavô smrt,
Jelinski mudrac zborio:
„Nediraj u moj crt!“

Dužnosti svoje mučenik
Mučenik roda svog,
Tko da te dosta nagradi
Svemožni neg li Bog?

Al nam će živiet u sviesti
Tvoj značaj i tvoj mar,
Dok će nam plamtiti u njedrih
Harnosti svete žar.